

kammare. Samma kväll hovet anlände protesterade även kronprinsens hovmästarinna grevinnan Rosen mot den bostad, som anvisats henne och barnet. Kungen blev ond, grevinnan svarade, att hon ville lämna tjänsten. Om hon var sjuk eller bara stött känner ej Ekeblad, men kungen frågade aldrig efter henne, ehuru han dagligen besökte prinsen, som hade ont för tänder, och fastän hon aldrig visade sig.

Grevinnan på Sundby, Louise Sparre-Meijerfelts ankomst annonseras. Hon flyger på kärlekens vingar — obekant till vilken. Och kungen, som jämte Ekeblad varit hos Fersens på Mälsåker, inbjöd Piper och hans gemål Sophie till Gripsholm, trots sitt missnöje med dem. Liano befann sig på Mälsåker. De bodde, han med Sophie i huvudbyggnaden, Piper i en flygel — illamående. Ekeblads förvåning över vederbörandes "tranquillitet" är omätlig.

Ulla Höpken triumferar, nederlaget är glömt, men hennes i varje fall omöjliga och utsvävande man, som transporterats från dragonerna till norra skånin-garna och som hon sällan råkar, lämnade plötsligt regementet utan chefens lov, reste till system, friherrinnan Lovisin på Brandalssund, och anmälde sin ankomst till Gripsholm, där han ville bo i hennes våning, de fyra ambassadörrummen. Den förskräckta Ulla skyndade till hertiginnan, bad om hjälp och klagade sin nöd för alla, även för kungen, som lät sin generaladjutant greve Posse skicka en underofficer till Höpken med order att föra honom ned till Skåne och vid behov arrestera honom.

Så räddades hans grevinna, som enligt Ehrensvärd liknade en liten komediantiska i sitt levnads-